

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. гр.Несебър, 26.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Пламен М. Дойков

при участието на секретаря Атанаска Д. Ганева
като разгледа докладваното от Пламен М. Дойков Гражданско дело №
20212150100706 по описа за 2021 година

Делото е образувано по искова молба от „И.Ф.” ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул.Б. **, ап.*, представлявано от управителя Б.Н. против В. М. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Н., ул.Х.К. **, вх.*, ет.*, ап.**. В исковата молба се сочи, че на 02.07.2020г. между дружеството – ищец и ответника бил сключен Договор за предоставяне на кредит от разстояние № 302631 , сключен при условията на ЗПФУР. Сключването на договора ставало чрез уеб адрес, където били публикувани и общите условия по договорите. След регистрация в сайта и попълване на въпросник, както и отбелязване , че длъжникът се е запознал и е съгласен с общите условия до последния се изпращал и- мейл с информация за условията на договора. След одобрения на и- мейл се изпращали договора и общите условия за писмено потвърждение. Потвърждението ставало с уникален код, получаващ на телефонен номер от длъжника. Полученият код се въвеждал по указан с нов и- мейл линк, изпратен от кредитора. Преди превеждане на сумата се провеждал и телефонен разговор с длъжника за потвърждаване на сключения договор. Ищецът претендира, че М. е посочен телефон за връзка – ***** и и- мейл – *****@abv.bg. Сочил се, че сключения договор се основавал на разпоредбите на ЗПК, ЗПФУР и регламент № 910/ 2014г. на Европейския парламент и на Съвета от 23.07.2014г. По посочения договор на М. е била отпусната заемната сума в размер на 1000.00лева. Твърди се, че с тази сума се рефинансирал стар заем между страните по Договор № 274460/ 27.11.2019г. Сумата , която е получил М. била преведена по сметка в „Ю. (България)” ЕАД, гр. София и същата била в размер на 476.56лева. М. следвало да върне заемната сума на 12 ежемесечни вноски, като единадесет от тях били в размер на 83.33лева, а последната дванадесета в размер на 83.37лева. Това следвало да стане в периода 01.08.2020г. до 27.06.2020г. Ищецът твърди, че не била платена нито една погасителна вноска. Дружеството претендира, че претенцията му се

основавала на предсрочна изискуемост, но съобщение до длъжника не било изпратено и връчено. За падежирали следвало да се приемат всички вноски към датата на формиране сила на пресъдено нещо със съдебното решение. Освен главницата М. дължал и договорна лихва, която била определена в размер на 40.15%, като за периода 02.07.2020г. до 29.12.2020г. била в размер на 156.75лева. За събиране на вземането било образувано ч.гр.д. № 166/2021г. по описа на Районен съд гр. Несебър и била издадена Заповед № 260100/01.02.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за част сумите по заявлението. Заповедта била връчена при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК. Ищецът претендира да се постанови съдебно решение, с което да се приеме за установено, че М. му дължи сумата 1156.75лева – 1000.00лева главница, 156.75лева договорна (възнаградителна) лихва за периода 02.07.2020г. до 29.12.2020г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на заявлението по чл. 410 ГПК в съда до изплащане на сумата. Претендират се разноски. Правят се доказателствени искания. Представени са писмени доказателства.

Ответникът В. М. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Н., ул.Х.К. **, вх. *, ет. *, ап. **, депозира писмен отговор в срока по чл. 131 от ГПК, чрез адв. В. Б., АК гр. Бургас – особен представител. Предявеният иск се оспорва като неоснователен. Твърди се, че М. не е сключвал посочения договор, а правоотношения по него, както и този сочен като предходно сключен, не били налице. Дори да съществували такива правоотношения, те били нищожни. Оспорват се твърденията, че договорите се сключени посредством средства за комуникация от разстояние, а договорите не отговаряли на изискванията на ЗПФУР, ЗПУПС, ЗЗД, ЗЕДЕУУ, ЗЕДЕП, както и били в противоречие със ЗПК и ЗЗП. Не било налице волеизявление за сключване на договорите. Оспорва се, че ответникът е ползвал сочените ел. поща и телефон, не бил правил волеизявление чрез тях за сключване на договорите. М. не бил активирал линк за сключване на договора и не бил получавал код за достъп, не го бил активирал и потвърждавал сключването на договора по телефон. Дори да се приеме, че са налице сключени договори, то ищецът не бил изпълнил преддоговорните си задължения. Не била извършена оценка на кредитоспособността на потребителя преди сключване на договора, което правело договора недействителен. Не били предоставени преддоговорната информация и Общите условия. Оспорва се, че посочените Общи условия са били валидни към датата на сключване на договора и са били качени на сайта на дружеството. Не била правена заявка от страна на М. за сключване на договор от разстояние, не било извършвано потвърждение. На М. не бил изпратен и стандартен европейски формуляр, а дори такъв да бил налице в него липсвали съществените уговорки от последващия договор. Не бил предоставен и срок за отказ от договора. Разменената между страните кореспонденция не отговаряла на изискванията на ЗЕДЕУУ. Ответникът не бил усвоил посочената сума. Договорът бил нищожен поради противоречие с нормите на чл. 8 и чл. 10 от ЗПФУР и чл. 8, ал. 4 от ЗПФУР и чл. 12, ал. 1 и ал. 2 от ЗПФУР. Също така бил и недействителен на осн. чл. 22 от ЗПК поради нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 7 – 12 т ЗПК. Уговорените лихва и ГПР били в нарушение на добрите нрави, поради предвидения в договора размер – съответно 40.15% за лихва и 48.3% за ГПР. Прави се възражение срещу дължимостта на юрисконсулското възнаграждение. Правят се доказателствени искания. Иска се отхвърляне на предявените искове.

Предявените искове са с материалноправно основание чл. 422, ал. 1 вр.

чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК във вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

В съдебно заседание процесуалния представител на ищцовото дружество не се явява, но с изрична молба исковата молба се поддържа.

Ответникът, редовно призован, не се явява. Не се явява и адв. В. Б., АК гр. Бургас, но чрез изрична молба отговорът на исковата молба се поддържа, претендира се за отхвърляне на иска.

По делото са представени : Договор за предоставяне на кредит № 302631/ 02.07.2020г. , Договор за предоставяне на кредит № 274460/ 27.11.2019г., Общи условия към договорите за предоставяне на кредит от „И.Ф.“ ЕООД, снимки, кореспонденция относно ДПК № 302631, удостоверение за наличие на банкова сметка в „ЦКБ“ АД, преводно нареждане от 02.07.2020г. за сумата от 476.56лева, два броя компакт дискове. Приложено е ч.гр.д. № 166/2021г. на РС гр. Несебър.

От приетите по делото писмени доказателства се установи следното.

По делото са представени два договора за предоставяне на паричен кредит от разстояние, съгласно ЗПФУР. Видно от съдържанието на първия Договор за предоставяне на кредит № 274460/ 27.11.2019г. ищецът „И.Ф.“ ЕООД е предоставил на ответника В. М. М., гр. Несебър сумата от 800.00лева, представляваща потребителски кредит по продукт „Бърз, на вноски“. В договорът е записано, че потребителя се задължава да върне заема за срок от 600дни, при ГЛП от 40.15% и ГПР от 48.3%. Общата сума, която е следвало да бъде върната е била в размер на 1077.20лева при предоставяне на обезпечение или 1325.24лева при непредоставяне на такова. Сумата е следвало да бъде върната на вноски, месечно. Посочено е, че сумата ще бъде предадена на заемателя чрез превод в посочената от М. сметка в банка или чрез „Изи Пей“ АД. Представен е и Договор за предоставяне на кредит № 302631/ 02.07.2020г. , в който също се сочи, че е сключен между „И.Ф.“ ЕООД и В. М. М.. В чл. 2, ал. 1 от договора се сочи, че ищецът предоставя на ответника сумата от 1000.00лева, които последния се задължава да върне за срок от 360дни. Страните са уговорили, че М. има непогасени задължения по предходния посочен договор, в размер на общо 523.44лева. Последната сума следвало да бъде изплатена от размера на новата заемна сума, чрез вътрешен превод по сметки на дружеството и с това се погасява това задължение. Останалата сума в размер на 476.56лева следвало да се преведе по сметка на М. в посочена от него сметка в банка или в „Изи Пей“. Уговорена е лихва в размер на 40.15% и ГПР в размер на 48.3%. Страните са уговорили също, че М. дължи и сумата от 309.96лева неустойка при непредоставяне на обезпечение по чл. 3, ал. 1 от договора.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че двата договора между „И.Ф.“ ЕООД и В. М. М. са сключени по правилата на ЗПФУР. Съгласно чл. 6 от ЗПФУР, договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. В ДР на ЗПФУР са дадени определение на «финансова услуга» - всяка услуга по извършване на банкова дейност, кредитиране, застраховане, допълнително доброволно пенсионно осигуряване с лични вноски, инвестиционно

посредничество, както и предоставяне на платежни услуги и «средство за комуникация от разстояние» - всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременното физическо присъствие на доставчика и на потребителя. Според настоящия състав са изпълнени изискванията на чл. 18, ал. 2 от ЗПФУР и чл. 10, ал. 1 от ЗПК във вр. чл. 293 от ТЗ. Писмените доказателства сочат, че заемната сума е отпусната на ответника чрез попълване на необходимите за това данни в страницата на ищеца www.minizaem.bg. Според изготвената по делото СТЕ, ответникът е записал личната си информация в профил на страницата на ищеца – име, презиме, фамилия, ЕГН, номер на лична карта, кога и как е издадена последната, мобилен телефон, ел. поща, адрес, банкова сметка, месторабота и заемана длъжност. В системата на дружеството е въведен номер за връзка № +359877480344, като според експертизата на него е бил изпратен и код за потвърждение на договор, изпратен по ел. поща. По делото е представено преводно нареждане от 02.07.2020г. за сумата от 476.56лева, която е била наредена по сметка на В. М. М.. Посочените писмени доказателства сочат, че М. е бил в облигационно правоотношение с „И.Ф.“ ЕООД за Договор за предоставяне на кредит № 302631/ 02.07.2020г. и Договор за предоставяне на кредит № 274460/ 27.11.2019г. Настоящият състав не споделя виждането на особения представител на ответника за нарушения на ЗПФУР при сключване на договора. Както се посочи, са спазени изискванията на закона, като сключването на договора е станало чрез интернет страницата на дружеството, М. е попълнил нужната информация, получил е код, с който да активира линка за потвърждаване на договора, а след това е получил и сумата, която е останала след погасяване задължението по първия договор. От изготвената ССЧЕ се установи, че след получаване на заемната сума по Договор за предоставяне на кредит № 302631/ 02.07.2020г., М. не е правил плащания съгласно погасителния план. За събиране на вземането е било образувано ч.гр.д. № 166/ 2021г. на Районен съд гр. Несебър и е издадена Заповед № 260100/01.02.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сумата 1000.00лева главница, 156.75лева договорна / възнаградителна лихва/ от 02.07.2020г. до 29.12.2020г., законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 29.01.2021г. до изплащане на вземането, както и съдебни разноски – държавна такса в размер на 19.64лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 39.28лева.

Настоящият състав намира за основателни възраженията на особения представител за недължимост на сумата в размер на 156.75лева, представляваща договорна (възнаградителна лихва) от 02.07.2020г. до 29.12.2020г. Настоящият състав намира, че е нарушена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 9а от ЗПК, касаещи определянето и изчисляване на лихвения процент по процесния договор. В представените писмени доказателства не се откриват такива, които да сочат начина, методиката, чрез която дружеството е изчислило приложимия лихвен процент по договора в размер на 40.15%. Това задължение на кредитора произтича от разпоредбата на чл. 33а от ЗПК във вр. чл. 11, ал. 1, т. 9 и 9а от ЗПК и се отнася към недействителността на договора по чл. 22 от ЗПК. В случая липсата на тези компоненти в договора води до нищожност на договора, а това задължава длъжника да върне само чистата сума на кредита, а именно главницата в размер на 1000.00лева. Настоящият състав счита, че посоченият ГЛП е немотивирано висок в посочения размер – съответно 40.15%. Върховният касационен съд в своята практика

последователно приема, че при формиране размера на възнаградителната лихва обективен критерий може да бъде размера на законната лихва. Налице е практика на ВКС, обективирана Решение № 378/18.5.2006г. по гр.д. № 315/2005г., Решение № 906/30.12.2004г. по гр. д. № 1106/2003 г. и Решение № 1270/9.1.2009 г. по гр. д. № 5093/2007г. - всички на II г. о., според която уговорката за възнаградителна лихва, надвишаваща два или три пъти размера на законната лихва, противоречи на добрите нрави. Предвид на това, клаузата за възнаградителна лихва е нищожна и на това основание, тъй като не отговаря на изискването за добросъвестност и противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД. При тези съображения следва претенцията за сумата от 156.75лева договорна / възнаградителна лихва/ от 02.07.2020г. до 29.12.2020г. да бъде отхвърлена.

Следва, съобразно решението и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, с което искът е частично отхвърлен, разноските по воденото производство и тези сторени в заповедното такова да бъдат уважени съразмерно на това. По делото ищецът е сторил разноски за доплащане на държавната такса в исковото производство в размер на 67.67лева, сумата от 600.00лева за депозити за възнаграждения на вещите лица, заплатил е сумата от 320.00лева за участието на особения представител, като следва да се присъди сумата от 100.00лева юрисконсултско възнаграждение или всичко 1087.67лева. С оглед частичното уважаване на иска следва в полза на ищеца да се присъди сумата от общо 940.28лева. Следва да се присъдят и разноските от заповедното производство – присъдена е била държавна такса в размер на 19.64лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 39.28лева, като от тях следва да се присъди общо сумата от 50.94лева. Общо за двете производства следва да се присъди сумата от 991.22лева разноски за водене на производствата.

Воден от изложеното и на основание чл. 236 вр. чл. 235 от ГПК, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА за установено, на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК във вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че В. М. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Н., ул.Х.К. **, вх.*, ет.*, ап.** дължи на „И.Ф.” ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул.Б. **, ап.*, представлявано от управителя Б.Н., сумата от 1000.00лева (хиляда лева) главница по Договор за предоставяне на кредит № 302631/ 02.07.2020г., ведно със законна лихва от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда по ч. гр. д. № 166/ 2021г. на Районен съд гр. Несебър – 29.01.2021г. до окончателното изплащане на дължимата сума, за което вземане е издадена Заповед № 260100/01.02.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 166/ 2021г. на РС гр. Несебър, като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата 156.75лева договорна (възнаградителна) лихва за периода 02.07.2020г. до 29.12.2020г., като неоснователен.

ОСЪЖДА В. М. М., ЕГН *****, с адрес: гр. Н., ул.Х.К. **, вх.*, ет.*, ап.** ДА ЗАПЛАТИ на „И.Ф.” ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул.Б. **, ап.*, представлявано от управителя Б.Н., сумата от общо 991.22лева (деветстотин деветдесет и един лева и двадесет и две стотинки) – сумата от 940.28лева (деветстотин и четиридесет

лева и двадесет и осем стотинки) разноси по настоящото производство и сумата от 50.94лева (петдесет лева и деветдесет и четири стотинки) разноси по ч.гр.д. № 166/ 2021г. на Районен съд гр. Несебър.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____